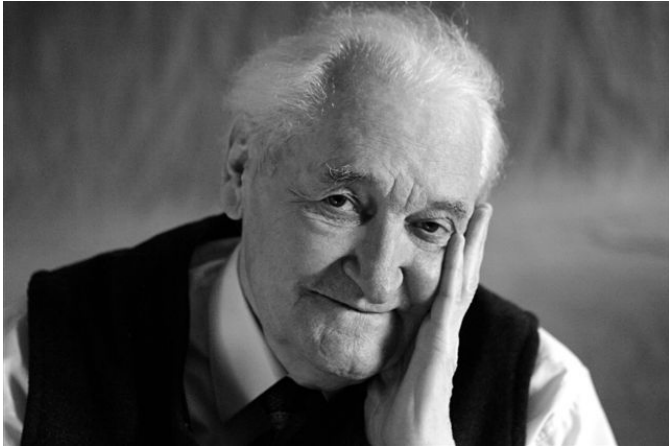




Amikor egy költő meghal, **imává válnak a versek**, és az ember csak mondogatja, mormolja őket. Életének 90. évében 2018. június 20-án **elhunyt Kányádi Sándor költő, Nagygalambfalva szülöttje, Székelyudvarhely neveltje.**

Én sem volnék, ha nem volnál,

ha te hozzám nem hajolnál,

te sem volnál, ha nem volnék,

ha én hozzád nem hajolnék.

Az ő versein és meséin nőtt fel az 1950-60-as évek óta sok százezernyi, milliányi magyar kisgyerek.

vannak vidékek gyönyörű

tájak ahol a keserű

számban édessé ízesül

vannak vidékek legbelül

szavak sarjadnak rétjein

gyopárként sziklás bércein

szavak kapaszkodnak szavak

véremmel rokon a patak

szívemben csörgedez csobog

legbelül szavak sarjadnak rétjein.

Kányádi a Nemzet Művésze címmel kitüntetett, Kossuth-díjas erdélyi magyar költő, a Digitális Irodalmi Akadémia alapító tagja, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. Írói álneve Kónya Gábor.

1958-ban kötött házasságot **Tichy Mária Magdolna** tanárral és szerkesztővel. Két gyermekük született: Zoltán Sándor (1962) és László András (1971).

fűzfasípot faragni,

fűzfalóval lovazni,

árkon-bokron átal,

háton hátizsákkal,

menni, mendegélni,

este hazatérni

Édesapja Kányádi Miklós gazdálkodó, édesanyja László Julianna, akit korán, 11 évesen (1940) veszített el. Az elemi iskola öt osztályát szülőfalujában, a középiskolát a székelyudvarhelyi református kollégiumban (1941–1944), a Római Katolikus Főgimnáziumban (1944–1945) és a fémipari középiskolában (1946–1950) végezte.

halálunkig halljuk a csengőt

nyelvünk magányos

márvány-tengerpartján

milliom rodostóban

zágont

Ezt követően beiratkozott a Szentgyörgyi István Színházművészeti Főiskolára, de a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem Nyelv- és Irodalomtudományi Karán szerzett magyar-irodalom szakos tanári diplomát 1954-ben, ám tanárként soha nem dolgozott, **életét az irodalomnak szentelte.**

Költői tehetségét **Páskándi Géza** (1933–1995) fedezte fel. Ő közölte 1950-ben első versét a bukaresti Ifjúmunkás című lapban. 1951–52-ben az Irodalmi Almanach segédszerkesztője, ezzel egyidőben néhány hónapig az Utunk, 1955–1960-ban a Dolgozó Nő munkatársa, 1960-tól 1990-ig pedig a Napsugár című gyermeklap szerkesztője.

Fehér templomokban

fehér imádságot

hej regő rejtem

fekete templomban

fekete imát

hej regő rejtem

Bécsben 1967-ben előadást tartott Líránkról Bécsben címmel. 1984-ben egy hosszabb, észak- és dél-amerikai előadókörúton vett részt. 1987-ben meghívták a rotterdami Nemzetközi Költőtalálkozóra, de mivel útlevelet nem kapott, tiltakozásul kilépett a Román Írószövetségből. 1992-ben Izraelben erdélyi jiddis népköltészet-fordítását mutatta be.

A Confessio szerkesztőbizottság tagja, 1990-től az Antitotalitárius Demokratikus Fórum tiszteletbeli elnöke, 1997-től a Kossuth- és Széchenyi-díj Bizottság tagja.

valaki jár a fák hegyén

vajon amikor zuhanok

meggyűjt-e akkor még az én

tüzemnél egy új csillagot?

A mai magyar költészet egyik legnagyobb alakja. A magyar irodalom közösségi elvű hagyományának folytatója. Az anyanyelv megtartó ereje, az erdélyi kisebbségi sors mint alaptémák határozzák meg költészetét, mely a közösségi létproblémákat egyetemes érvényességgel szólaltatja meg - írja róla a Wikipédia.

Székelyudvarhelyi látogatásairól az uh.ro is tudósított:

{youtube}b695mVz0r4Y{/youtube}

2013-ban a G. Caféban Murányi Sándor Olivérrel beszélgetett arról, hogy [merjünk nevetni magunkon.](#)

Idézett versek: Két nyárfa, Vannak vidékek - Előhang, Somvirággal, kakukkfűvel, Öreg iskola ünnepére, Halottak napja Bécsben, Valaki jár a fák hegyén.